

Per Jonsson Vickbergs reseskildring

STRÖDDA RESEMINNEN

Vår resa från Ström socken, Jämtland, Sverige, företogs den 17 november 1892, under gynnsamt vinterväder. Endast korta uppehåll i de bekanta byarna Mo, Fyrås och Österåsen gjordes för att så fort möjligt nå målet för vår färd, Nya Stockholm i Canada. Den 21 nov. gingo vi med svensk-norska tåget genom fjellmarken och njöto i förbifarten af den storslagna naturen kring det ståtliga Å r e s k u t a n .

Vid framkomsten till Trondhjem köpte vi biljetter med Dominion-linien till Winnipeg, Canada, och gingo, efter att i två dagar besett Trondhjems märkvärdigheter, ombord på ångaren Walo. Båten lade till vid de norska städerna Kristiansund, Bergen, Ålesund och Stavanger, innan den satte kurs på Hull, England. Fem dagar tog resan från Trondhjem till Hull, och voro vi temligen skonade för den svåra sjösjukan, oaktadt vågorna ibland spolade öfver däck och tvingade många gömda saker upp i dagen.

I Hull blefvo vi af bolagets agent mottagna på ett berömvärdt sätt och ledsagade till det tåg, som skulle föra oss öfver England till Liverpool. Och nu bar det af, kan Ni tro! Tåget gick med en hastighet, som kom mig att frukta, det vi kunde blifva slungade upp till månen. Dock - tack vare det tunga lufttrycket - efter omkring fem timmars flygt kommo vi lyckligt till Liverpool kl. 9 på natten. Med småbarnen i famnen och reseffekter i händerna hade vi nu att fölia en brådslande agent, som jemt trippade och skrek sitt gå on, gå on! Under denna tre mils långa slafmarsch föll en min gosse och slog sig illa mot gatan. Detta hindrade naturligtvis, icke strapatsen och drypande af svett, funno vi ändtligen det så kallade emigrant hotellet, där vi hade det sorgliga nöjet att stanna tio dygn. Vi hunno derunder besöka svenska kyrkan, museum, skeppshvarfvat och flera andra ställen. Äfven fick jag ha äran se Englands störste statsman, Gladstone, stryka förbi med sin uppvaktning.

Det sämsta vi sågo var barfota och trasiga mödrar och barn i den tre tum djupa snön.

Under resan öfver Atlanten skedde ingenting anmärkningsvärdt. Dock var det kärkommet att få se Amerikas strand, fastän den icke syntes märkvärdigare än någon annan på denna planeten! Emellertid framkommo vi lyckligt till Halifax, hvarifrån tåget förde oss långsamt men säkert till Winnipeg, hvarunder den stora värmen inne och kölden ute bredde oss en elakartad snufva.

Vårt mottagande i Winnipeg af regeringens agent, Herr Wendelbo, var riktigt humant. Han gjorde mycket mera för oss än vi vågade hoppas, hvarför vi härmed vilja säga honom ett hjertligt tack. Äfven finge vi der träffa vår landsman Emanuel Öhlén med fru, hvilka visade oss all möjlig välvilja. Dagen derpå fortsattes resan till Whitewood, närmaste stationen till Nya Stockholm, i sällskap

med vår nu blifvande granne C.O.H. I Whitewood möttes vi af min gamla vän och kamrat N. Johanson, hvilken ställde om, att vi fingo skjuts till Nya Stockholm och ankommo vi till hans hem, Ohlen P.O., der vi mottogos på det allra vänligaste och stannade qvar öfver julaftonen. Vi sågo, att vi hade kommit till vänner. Nästa dag, juldagen, kom min svåger, E. Zakrison, och hemtade oss alla till sitt hem, hvarest vi nu varit öfver tre veckor och få lof att stanna tills våren. Gud har välsignat deras visthus, och jag är glad, att jag kommit till mina vänner.

Angående kolonien i öfrigt kan jag ej gifva något annat omdöme än att de få settlare jag besökt, tycks belåtna med sitt land, och då jag ser deras hvete och boskap, så förundrar detta mig icke alls. Och härmed säger jag nu farväl.

---*Per Jonsson Vickberg*